

шо вкжши се завърна и камилата прегърна. И, не щеш ли, Боже мой, по муцунката отъ радостъ бързо я цѣлуна той. Тя се чуди и се мае, Гошо рипа и играе, па ѝ вика съ веселъ гласъ. „Ехъ, че радостенъ съмъ азъ! Днесъ е радостъ всенародна, Добруджа е вече свободна!“ День следъ день така минаватъ, нови чудеса наставатъ. И единъ прекрасенъ день, Гошо радостенъ се връща, пакъ камилата прегръща. Тя се чуди и се мае, той пакъ скача и играе, пакъ ѝ вика съ веселъ гласъ: „Днесъ най-радостенъ съмъ азъ, днесъ е радостъ всенародна, че изъ робството възкръсна Македония свободна! Вечъ България велика ще кръстосваме навредъ, въ Охридъ имамъ братовчедъ. Славно вече ще живѣемъ, цѣлъ день пѣсни ще си пѣемъ по балкани и полета, между дветъ ни морета.“

Тѣй минаватъ день следъ день. „Гошо, я ела при менъ“, — рече му веднажъ баща му, — „въвъ България велика моята дългъ ме днеска вика чакъ на Бѣлото море. Въвъ Кавала ще вървимъ. Мисля, че ще е добре тази камила да оставишъ, пакоститѣ да забравишъ. Тя е тежка и не смѣя да я вземемъ ний въвъ влака, какъ да плащамъ и за нея!“ Ала Гошо тжженъ рече:

„Знамъ, на Бѣлото море ще е славно и добре. Но за нищо на свѣта съсъ камилата си мила нѣма да се раздѣля! Но намислихъ друго вече. Нищо че е тѣй далече, има тя голѣма сила, я купи единъ вагонъ, ще я впрегнемъ като конъ, или пѣкъ като машина на голѣмъ товаренъ влакъ. Тѣй България ще минемъ, всички вжтре съсъ багажа и далечъ въ Кавала чакъ ще пристигнемъ ний на плажа. А вагона, зная, сжщо ще ни служи и за кжща, че нали е топло тамъ, зиме нѣма студъ голѣмъ.“ И баша му, що да стори, позасмѣ се, отговори: „Съгласявамъ се. Добре. Ще откупя старъ вагонъ, пѣкъ да видимъ съ този конъ, какъ ще стигнемъ въ десетъ дни чакъ до Бѣлото море!“

И следъ два дни тѣ поеха съсъ камилата на чело, въвъ Вършецъ на баня спрѣха и на югъ поеха смѣло. И презъ София следъ два дни въ Перникъ тѣ пристигатъ гладни. Гошо се облизва, рече: „Хлѣбъ ще купимъ тука вече. Ехъ, да бѣше безъ купонъ, бихъ напълнилъ този вагонъ.“ И си пѣе веселъ той: „Българска олимпияда хлѣбецъ иска за награда, хей, камилке, спирай, стой!“

Но камилата не спира, мѣта бързо кракъ следъ кракъ като нѣкой бързи влакъ.

(Следва)

Лжчезаръ Станчевъ

